

[Camre.]

Affald, der indeholder væsentlige mængder af stoffer, som er angivet i konventionens bilag 2, den såkaldte grå liste, må kun dumpes med tilladelse fra vedkommende nationale myndigheder i hvert enkelt tilfælde. Det drejer sig her bl. a. om stoffer som arsen, bly, kobber, zink og disses forbindelser, det gælder cyanider og fluorider samt pesticider m. m., og det gælder yderligere for beholdere, metalaffald, tjæreagtige stoffer m. v.

Endelig for det tredje kan man tillade, at andre stoffer, som er uskadelige, dumpes efter en særlig tilladelse, som kan gives mere generelt, men der er altså her tale om stoffer, som virkelig er uskadelige.

Jeg vil gerne fremhæve, at vi bør være meget restriktive og meget forsigtige med hensyn til bedømmelsen af, hvilke stoffer vi betegner som uskadelige. Det forekommer mig, at vor viden om disse ting ikke er særlig sikker, og vi bør derfor hellere være overforsigtige end det modsatte.

Konventionen, som er underskrevet af 12 lande, træder i kraft 30 dage efter, at den 7. stat har deponeret sit ratifikationsdokument hos den norske regering. En kontraherende regering skal sørge for, at konventionens regler bliver efterlevet af skibe og luftfartøjer, der er registreret i dens territorium, endvidere af skibe og luftfartøjer, der inden for dens territorium laster stoffer eller materialer, som agtes dumpet, og endelig for det tredje af skibe og luftfartøjer, der forventes at foretage dumpning inden for dens territorialfarvande.

Ved et andet lovforslag, som vi har til behandling i denne samling, nr. 126, om bortskaffelse af olie- og kemikalieaffald, bliver der pålagt erhvervsvirksomheder og andre pligt til på forsvarlig måde at bortskaffe, eventuelt neutralisere, disse affaldstyper, og der er bl. a. gennem Kommune kemi rent teknisk skabt mulighed for, at dette kan lade sig gøre.

Det er endvidere åbenbart, at bortskaffelsen af stoffer og materialer, der stammer fra den normale drift af skibe, og som er skadelige for havenes dyre- og planteliv eller for mennesker, forudsætter, at der er sikkerhed for, at skibene kan komme af med stofferne i havnene. Jeg forstår på ministerens frem-

sættelsestale, at ministeren for forureningsbekæmpelse vil tage dette op med ministeriet for offentlige arbejder, hvor ministeren jo også må siges at have en vis indflydelse, og jeg håber at kunne drage den slutning, at ministeren for offentlige arbejder vil gå foran med et initiativ for at skabe disse faciliteter i statshavnene; det vil nok lette gennemførelsen i de kommunale havne.

Der er grund til at glæde sig over, at vi nu får gennemført denne lov. Det er blot et skår i glæden, at loven og konventionen ikke gælder for alle klodens have, men det er vi jo desværre uden direkte indflydelse på. Man kan kun, som minister Kampmann gør det, udtrykke håb om, at konventionen vil blive et eksempel til efterfølgelse, og så må vi jo i de internationale organer, først og fremmest i FN, presse på for at få verdensomspændende regler mod havenes forurening. Livet i havene er en vigtig forudsætning for livet på denne klode, og det er forfærdende, at udviklingen har fået lov at løbe så langt, som tilfældet er i dag, før der tages aktive skridt til at standse denne katastrofale udvikling.

Jeg betragter det som værdifuldt, at både politiet, forsvaret, fiskerikontrollen, havnemyndighederne, statens skibstilsyn og toldvæsenet får bemyndigelse til uden retskendelse at foretage eftersyn af fartøjer, som mistænkes for at ville foretage ulovlig dumpning. Det er blot igen et skår i glæden, at dette kun kan ske, hvis dumpningen forventes foretaget på dansk område.

I det hele taget er der vel grund til at spørge, om straffebestemmelserne for overtrædelse af loven er strenge nok; der kan kun idømmes bøde eller hæfte. Se, hvis en sulten og fattig mand stjæler nogle penge ved et indbrud for at købe noget mad, så sætter vi ham i fængsel, for han har forgrebet sig på den hellige ejendomsret, og det kan enhver se er forkert. Men hvis et stort, rigt rederi på vegne af et stort, rigt industriforetagende dumper giftige stoffer, som indebærer, at mennesker og dyr forgiftes og deres død derved fremskyndes, så giver vi bøde eller hæfte. Der er intet rimeligt forhold i disse straffe. Ulykkeligvis står der jo ikke i noget af de ti bud, at ødelæggelse af jordens biologiske balance er forbudt. Hvis vi fra Moses' tid havde haft et 11. bud, der